

ΠΟΙΝΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΜΕΙΚΤΟ ΟΡΚΩΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Αριθ. 620/2009

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο κατηγορούμενος διατηρούσε ερωτική σχέση με την Μ.Τ., στο πλαίσιο της οποίας η Μ.Τ περιήλθε σε κατάσταση εγκυμοσύνης. Κατόπιν έντονων και συνεχόμενων διαπληκτισμών μεταξύ τους και λογομαχίας την πυροβόλησε από μικρή απόσταση δύο φορές σε καίρια σημεία του σώματος της, με αποτέλεσμα τα σφαιρίδια του πιστολιού να την πλήξουν στην καρδιακή και κοιλιακή περιοχή και να προκαλέσουν την ακαριαία θανάτωση αυτής, καθώς και την ενδομήτρια θανάτωση του κυοφορούμενου εμβρύου στον ένατο μήνα της κύησής του. Κατά του κατηγορουμένου ασκήθηκε αρχικά ποινική δίωξη για τις αξιόποινες πράξεις της ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, της παράνομης οπλοφορίας και της οπλοχρησίας, για τις οποίες καταδικάστηκε σε συνολική ποινή κάθειρξης δέκα εννέα ετών αμετακλήτως, από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο έκρινε ομόφωνα ένοχο τον κατηγορούμενο για την πράξη της διακοπής της κύησης χωρίς την συναίνεση της εγκύου. Η πράξη αυτή συρρέει αληθινά με την πράξη της ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση για την οποία έχει ήδη καταδικασθεί ο κατηγορούμενος από το Μεικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών, δεδομένου ότι ο δόλος του κατευθυνόταν και στη θανάτωση του κυοφορούμενου από την Μ.Τ. εμβρύου και δεν εμποδίζεται η νέα δίωξη του δια την ανωτέρω πράξη της διακοπής της εγκυμοσύνης χωρίς τη συναίνεση της εγκύου, η οποία δεν έχει κριθεί από το ανωτέρω Δικαστήριο. Το ότι ο δόλος του εκκαλούντος κατευθυνόταν και στη θανάτωση του κυοφορούμενου από την Μ.Τ. εμβρύου αποδείχθηκε πλήρως και εκ του σημείου που αυτός την έπληξε, ήτοι του σημείου της κοιλιακής χώρας. Ειδικότερα, δεν υφίσταται εν προκειμένω ταυτότητα πράξης και συνακόλουθα δεδικασμένο, αφού αμφότερα τα αποτελέσματα της πράξης του κατηγορουμένου και της θανάτωσης τόσο της Μ.Τ., όσο και του κυοφορούμενου από αυτήν εμβρύου, έχουν αυτοτελή υλική υπόσταση και αποτελούν εξωτερικά καθένα ίδιον έγκλημα.

ΆΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ Αριθ. 1845/2006 (ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ)

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο κατηγορούμενος έχοντας την ιδιότητα του μαιευτήρα-γυναικολόγου διέκοψε από πρόθεση την εγκυμοσύνη της δεύτερης κατηγορούμενης με τη συναίνεση της, ενώ είχε συμπληρώσει δέκα έξι εβδομάδες κύησης. Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών κήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο –αναιρεσείοντα για την πράξη της τεχνητής διακοπής της κύησης με τη συναίνεση της εγκύου και τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης δύο ετών, κρίνοντας ότι η διακοπή ήταν ανεπίτρεπτη διότι δεν υπήρχαν ενδείξεις σοβαρής ανωμαλίας του εμβρύου, που επάγονται τη γέννηση παθολογικού νεογνού, ούτε υπήρχε αναπότρεπτος κίνδυνος για τη ζωή της ανωτέρω εγκύου ή κίνδυνος σοβαρής και διαρκούς βλάβης της σωματικής ή ψυχικής υγείας της, η δε εγκυμοσύνη δεν ήταν αποτέλεσμα βιασμού ή άλλης παράνομης πράξης. Κατά της απόφασης αυτής ο κατηγορούμενος μαιευτήρας-γυναικολόγος άσκησε αίτηση αναίρεσης για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας (άρθρ. 510 παρ 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ).

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή την αίτηση αναίρεσης, αναίρεσε την προσβαλλόμενη απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση εκ νέου για συζήτηση, λόγω έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ). Συγκεκριμένα, έκρινε ότι το Εφετείο καταλήγοντας στην ενοχή και καταδίκη του αναιρεσείοντος για την παραπάνω πράξη δεν διέλαβε με βάση το άρθρο 93 παρ. 3 του Συντάγματος και το αρθρ. 139 του ΚΠΔ, την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, απορρίπτοντας κατ' ουσίαν τον νομίμως προβληθέντα και αναπτυχθέντα από τον αναιρεσείοντα αυτοτελή ισχυρισμό της άρσεως του αδίκου της πράξεως εκ του άρθρου 304 παρ. 4β' του ΠΚ, συνιστάμενο στην ιατρικά ενδεδειγμένη διακοπή της κύησης για λόγους ευγονίας, ένεκα του ότι υπήρχε σοβαρή πιθανότητα μικροκεφαλίας και λευχαιμίας του κυοφορούμενου, συνεπεία των προηγηθεισών ακτινογραφιών της εγκύου. Ειδικότερα, δεν αιτιολογείται με βάση ποια πραγματικά περιστατικά και με βάση ποιους συλλογισμούς κατέληξε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στην κρίση του και μάλιστα κρίνοντας μετά βεβαιότητας ότι δεν είχε προηγηθεί ο επικαλούμενος ακτινολογικός έλεγχος της εγκύου, ούτε αιτιολογείται η τυχόν αδυναμία προσκομιδής τούτων εξ άλλων λόγων, που δεν αφορούν τον κατηγορούμενο.

ΜΕΙΚΤΟ ΟΡΚΩΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΚΑΒΑΛΑΣ Αριθ. 15/2002

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η Θ.Ν. διανύοντας τον 8^ο μήνα της κύησης, κατόπιν ενημέρωσης από τον μαιευτήρα-γυναικολόγο, πρώτο κατηγορούμενο και παρουσία του συζύγου της, αποφάσισε την τεχνητή διακοπή της κύησης της, λόγω της πρόσφατης τεκνοποιήσεως με καισαρική τομή. Ο πρώτος κατηγορούμενος προέβη σε διακοπή της κύησης στο ιδιωτικό του ιατρείο, με την βοήθεια γιατρού αναισθησιολόγου, δεύτερου κατηγορουμένου, ιατρού του Ε.Σ.Υ, το οποίο δεν πληρούσε τις προδιαγραφές λειτουργίας οργανωμένης νοσηλευτικής μονάδας, για την πραγματοποίησή της. Λόγω των ελλείψεων και της καθυστέρησης μεταφοράς της στο νοσοκομείο, η Θ.Ν απεβίωσε, κατόπιν υποογκαιμικού σοκ.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Σύμφωνα με την εισαγγελική πρόταση, ο πρώτος κατηγορούμενος Ν.Φ. πρέπει να κηρυχθεί ένοχος για την πράξη του άρθρου 304 παρ. 2β ΠΚ (ανεπίτρεπτη τεχνητή διακοπή εγκυμοσύνης της εγκύου από την οποία προκλήθηκε ο θάνατος) μόνο και όχι και για την πράξη του άρθρου 302 παρ. 1 ΠΚ (ανθρωποκτονία από αμέλεια), όπως παραπέμπεται με το 86/2001 βούλευμα, αφού η δεύτερη πράξη απορροφάται από την και πρώτη. Ο δεύτερος κατηγορούμενος Θ.Ν. πρέπει να κηρυχθεί ένοχος της άμεσης συνέργειας στην πράξη του άρθρου 304 παρ. 2α' ΠΚ, ένοχος ως παραουτοργός της πράξεως του άρθρου 302 παρ. 1 ΠΚ, ως αυτουργός της πράξεως του άρθρου 259 ΠΚ, σε συνδυασμό με άρθρα 24 παρ. 1,2 Ν 1397/1983,63 παρ. 1-4 Ν 2071/1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο πρώτος κατηγορούμενος κηρύχθηκε ένοχος για ανεπίτρεπτη τεχνητή διακοπή της κύησης (αρθρ. 304 παρ. 2β ΠΚ) από την οποία προκλήθηκε ο θάνατος της Θ.Ν. και η οποία έλαβε χώρα στο ιδιωτικό του ιατρείο, χωρίς να προηγηθούν ιατρικές εξετάσεις κι ενώ δεν υπήρχαν τα κατάλληλα ιατρικά μέσα, με συνέπεια κατά τη διάρκεια της επέμβασης να προκληθεί ο θάνατος της εγκύου. Ο δεύτερος κατηγορούμενος-αναισθησιολόγος, ο οποίος προέβη σε νάρκωση της εγκύου, κρίθηκε ένοχος για άμεση συνέργεια στην ανεπίτρεπτη τεχνητή διακοπή τη κύησης (αρθρ. 304 παρ. 2α ΠΚ), για παραουτοργία στην ανθρωποκτονία από αμέλεια (αρθρ. 302 παρ. 1 ΠΚ) και φυσική αυτουργία του πλημμελήματος της παράβασης

καθήκοντος (άρθρ.259 ΠΚ). Τέλος, το Δικαστήριο αναγνώρισε και στους δύο κατηγορουμένους το ελαφρυντικό του πρότερου έντιμου βίου.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Αριθ. 1397/1997

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η κατηγορουμένη Σ. Τ. είχε μείνει έγκυος από τον εκκαλούντα σύζυγο της, με τον οποίο βρισκόταν σε διάσταση. Διανύοντας την 13^η εβδομάδα της κύησης της, προχώρησε σε αποβολή του εμβρύου, κατά τον ιατρικώς επιβεβλημένο τρόπο, λόγω της ρήξεως του θυλακίου που συνεπάγεται αδυναμία συνέχισης της κύησης και κίνδυνο για τη ζωή της ασθενούς και υποβλήθηκε σε απόξεση της μήτρας από τον Επιμελητή Α` κλάδου Ιατρών του ΕΣΥ Ι. Γ., που βρισκόταν σε υπηρεσία. Ο εκκαλών και πολιτικός ενάγων άσκησε έφεση και της απόφασης του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, το οποίο αποφάνθηκε ότι δεν έπρεπε να γίνει κατηγορία της Σ.Τ για τεχνητή διακοπή της κύησης και ηθική αυτουργία των υπολοίπων στην πιο πάνω πράξη.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο έκρινε ότι ενόψει όλων των παραπάνω δεν στοιχειοθετείται αντικειμενικά και υποκειμενικά το έγκλημα της τεχνικής διακοπής της εγκυμοσύνης σε βάρος της κατηγορουμένης Σ. Τ., ακολούθως, δεν υφίσταται ούτε μπορεί να γίνει λόγος και για το έγκλημα της ηθικής αυτουργίας στην παραπάνω πράξη σε βάρος των λοιπών κατηγορουμένων, λόγω του παρακολουθηματικού χαρακτήρα της ηθικής αυτουργίας έναντι της κυρίας πράξεως. Επομένως, σωστά έκρινε το πρωτόδικο βούλευμα που αποφάνθηκε ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία κατά των πιο πάνω κατηγορουμένων και πρέπει να απορριφθεί η έφεση κατ' ουσίαν και να επικυρωθεί το εκκαλούμενο βούλευμα.

ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟ ΦΛΩΡΙΝΑΣ Αριθ. 452/1993

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο Μ.Μ κατόπιν διαπίστωσης της εγκυμοσύνης της συζύγου του, η οποία διένυε τον 2^ο μήνα της κύησης απευθύνθηκε στον πρώτο κατηγορούμενο-αναισθησιολόγο του Νοσοκομείου, για την πραγματοποίηση της τεχνητής διακοπής της κύησης, καθότι ήταν απαραίτητη η σύμπραξη του, ο οποίος αρνήθηκε, τακτική γνωστή στο νοσοκομείο, στο να μην συμπράττει σε αμβλώσεις, για λόγους θρησκευτικής συνειδήσεως, έστω και αν ο νόμος παρέχει τέτοιο δικαίωμα στις εγκυμονούσες που δεν έχουν συμπληρώσει τη δωδέκατη εβδομάδα της κύησης. Η δεύτερη κατηγορουμένη-αναισθησιολόγος, γιατρός του ίδιου Νοσοκομείου, επίσης, αρνήθηκε ισχυριζόμενη ότι τις περιπτώσεις αυτές τις είχε αναλάβει ο πρώτος κατηγορούμενος συνάδελφός της. Ο Μ.Μ άσκησε μήνυση κατά των δυο ιατρών αναισθησιολόγων του Νοσοκομείου για παράβαση καθήκοντος.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ανέκυψε νομική υποχρέωση των κατηγορουμένων να συμπράξουν ως αναισθησιολόγοι ιατροί στην επιτρεπτή κατά νόμο διακοπή της εγκυμοσύνης της συζύγου του μηνυτή Μ.Μ., καθώς αφενός μεν δεν ζητήθηκε αυτό από την κυοφορούσα που έπρεπε να συναινέσει στην άμβλωση (άρθρο 304 παρ. 4 Π.Κ.) και αφετέρου δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τον κανονισμό του Νοσοκομείου διαδικασία εισαγωγής της ενδιαφερομένης από τα εξωτερικά ιατρεία, διοικητικής καταγραφής της, υποβολής στις αναγκαίες ιατρικές εξετάσεις, και αναγραφής της στον οικείο προγραμματισμό χειρουργικών επεμβάσεων. Η προκαταβολική άρνηση του πρώτου κατηγορουμένου, η οποία δεν έχει ούτε τα στοιχεία της απόπειρας παράβασης καθήκοντος, οφειλόταν στην σύγκρουση του υπηρεσιακού καθήκοντός του με τη βαθειά θρησκευτική πεποίθησή του ως ορθοδόξου Χριστιανού, που του απαγορεύει να συμπράττει σε τέτοιου είδους μη ιατρικώς ή ηθικώς ενδεδειγμένες αμβλώσεις. Με τη σύγκρουση αυτή καθηκόντων ο κατηγορούμενος περιήλθε σε ηθική αμηχανία περί του πρακτέου, που αποτελεί ιδιότυπη μορφή ανθρωπίνως μη φευκτού της υπαιτιότητας και αίρει τον καταλογισμό. Το δικαστήριο κήρυξε αθώους και τους δύο κατηγορούμενους.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΣΤΕ Αριθ. 1608/2016

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι ενάγοντες είναι σύζυγοι, στο πλαίσιο δε της έγγαμης συμβίωσης, η δεύτερη από αυτούς μένει έγκυος. Την 20^η εβδομάδα της κύησης υποβάλλεται, κατόπιν συστάσεως ιδιώτη μαιευτήρα-γυναικολόγου σε υπέρηχο Β' επιπέδου και διαπιστώνεται νεφρολογική δυσλειτουργία του εμβρύου, με πιθανότητα ανάπτυξης νεφρικής ανεπάρκειας. Ο μαιευτήρας –γυναικολόγος και ο ιατρός που διενέργησε την εξέταση συνέστησαν στο ζευγάρι την διακοπή της κύησης. Οι εναγόντες για την επιβεβαίωση του αποτελέσματος απευθυνθήκαν και στον ιατρό γυναικολόγο του αναιρεσιβλήτου νοσοκομείου, ο οποίος διενεργώντας έλεγχο με υπερήχους τους διαβεβαίωσε ότι το κυοφορούμενο ήταν απόλυτα υγιές, κατά τους ισχυρισμούς των εναγόντων, κι ως εκ τούτου οι εναγόντες αποφάσισαν τη συνέχιση της κύησης. Εν τέλει γεννήθηκε τέκνο, πάσχων από νεφρική ανεπάρκεια, το οποίο, μετά την πάροδο ορισμένων μηνών απεβίωσε. Οι εναγόντες άσκησαν αγωγή χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης από την ψυχική ταλαιπωρία που, υπέστησαν λόγω ενεργειών και παραλείψεων του ιατρού του αναιρεσιβλήτου νοσοκομείου, ο οποίος δεν διέγνωσε την πάθηση του κυοφορούμενου κι ως εκ τούτου οι ενάγοντες δεν προέβησαν στην διακοπή της κύησης. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ην αγωγή, κρίνοντας ότι δεν υφίσταται αμελής συμπεριφορά του γιατρού, κι ως εκ τούτου ευθύνη του για αποκατάσταση της ηθικής βλάβης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Αριθ. 68/2009

Το Εφετείο, κατόπιν άσκησης έφεσης από τους ενάγοντες, έκρινε ότι ο ιατρός του αναιρεσιβλήτου νοσοκομείου είχε προβεί στην διάγνωση της παθήσεως του κυοφορούμενου, όπως προκύπτει από την καρτέλα παρακολουθήσεως της εγκυμοσύνης, το περιεχόμενο της οποίας, δεν αμφισβητήθηκε από τους αναιρεσειόντες, καθώς κι ότι από κανένα έγγραφο δεν προέκυπτε ότι ο ανωτέρω ιατρός είχε διαβεβαιώσει τους αναιρεσειόντες ότι το κυοφορούμενο ήταν υγιές και ότι έπρεπε να συνεχισθεί η κύηση. Επιπλέον, έκρινε ότι η μη λήψη της ενυπόγραφης δήλωσης των γονέων σχετικά με την ενημέρωση τους περί της παθήσεως του κυοφορούμενου δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτοί δεν ενημερώθηκαν.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΤΕ

Το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναίρεσης, καθώς κρίθηκε ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ήταν επαρκώς και νομίμως αιτιολογημένη.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ Αριθ. 1408/2015 (Α1' ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ)

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι ενάγοντες-αναιρεσίβλητοι, Μ.Δ και Π.Κ., σύζυγοι ασκούν αγωγή για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης της πρώτης απ' αυτούς και ψυχικής οδύνης και των δύο από τον ενδομήτριο θάνατο του κυοφορούμενου υπό της πρώτης εμβρύου, συνέπεια αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του μαιευτήρα –γυναικολόγου και πρόωρης εκ του λόγου αυτού διακοπής της κύησης. Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την υπ' αριθμ. 3.788/2014 απόφαση του, δέχθηκε ότι η παραπάνω αγωγή κατά το κεφάλαιο της ήταν νόμιμη κι ότι η πρώτη εξ αυτών δικαιούται χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και καθένας από τους αναιρεσιβλήτους δικαιούνται χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης από τον θάνατο του εμβρύου που οφειλόταν σε αμελή συμπεριφορά του γιατρού, απέρριψε ως αβάσιμο τον λόγο της έφεσης του εκκαλούντος-ιατρού και επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση, το οποίο είχε δεχθεί τα ίδια. Ενώπιον του Αρείου Πάγου ο αναιρεσείων προβάλλει τους κατ' άρθρον 559 αριθμ. 1, και 19 ΚΠολΔ λόγους αναίρεσης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτούς τον πρώτο και δεύτερο λόγο της αναίρεσης που βασίζονται στο άρθρ. 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ., ως βάσιμους, κρίνοντας ότι το Εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 35 και 932 ΑΚ. Συγκεκριμένα, **υπό την έννοια των διατάξεων ΑΚ35 και ΑΚ36, το έμβρυο δεν εξομοιώνεται με πρόσωπο, πάρα μόνον από την στιγμή που θα γεννηθεί ζωντανό και θα επιβιώσει έστω και λίγο μετά την γέννηση του. Επί ενδομήτριου θανάτου εμβρύου δεν παρέχεται στην μητέρα και στον πατέρα χρηματική ικανοποίηση, λόγω ψυχικής οδύνης, συνεπεία αδικοπρακτικής ευθύνης τρίτου προσώπου-γιατρού, καθώς δεν πρόκειται για θανάτωση προσώπου. Επομένως, η αγωγή, ως προς το κεφάλαιο**

αυτό, είναι μη νόμιμη. Όσον αφορά τον τρίτο λόγο, που βασίζεται στο άρθρ. 559 αριθμ. 1 και 19 ΚΠολΔ, απερρίφθη ως αβάσιμος, ως προς το μέρος που αφορά στο κεφάλαιο της χρηματικής ικανοποίησης την πρώτη αναρεσίβλητη, λόγω ηθικής βλάβης από την βλάβη της υγείας της και ως προς το μέρος που αφορά το κεφάλαιο της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης των αναρεσιβλήτων παρέλκει η έρευνα του, λόγω της αναιρετικής εμβέλειας του πρώτου και δεύτερου λόγου. Συνεπώς, έκανε δεκτή την αίτηση αναίρεσης και αναίρεσε την απόφαση του Εφετείου ως προς το κεφάλαιο που αφορά την χρηματική ικανοποίηση των γονέων λόγω ψυχικής οδύνης του εμβρύου και παρέπεμψε την υπόθεση, ως προς το μέρος αυτό για εκδίκαση στο Εφετείο.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ Αριθ. 10/2013 (Α1' ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ)

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η δεύτερη των εναγόντων, σύζυγος του πρώτου, κατά την 21^η εβδομάδα της κύησης υποβλήθηκε σε υπερηχογραφική εξέταση και διαπιστώθηκε υπερηχογενές έντερο του εμβρύου, εύρημα που αποτελεί ένδειξη για σύνδρομο down ή κυστική ίνωση. Το ζευγάρι υποβλήθηκε σε μοριακό έλεγχο, προκειμένου να διαπιστωθεί εάν είναι φορείς κυστικής ίνωσης, τα αποτελέσματα του οποίου ήταν αρνητικά, τα οποία όπως διαπιστώθηκε εκ των υστέρων ήταν λανθασμένα. Οι ενάγοντες, λόγω των αρνητικών αποτελεσμάτων, αποφάσισαν την μη διακοπή της κύησης. Τελικά, γεννήθηκε τέκνο πάσχων από κυστική ίνωση. Οι γονείς ασκούν αγωγή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης από προσβολή της προσωπικότητας, τους κατ' άρθρο 57 ΑΚ, λόγω του διαγνωστικού σφάλματος που στέρησε την άσκηση του δικαιώματος τεχνητής διακοπή της κύησης κατ' άρθρο 304 παρ. 4 β ΠΚ, έναντι του διαγνωστικού κέντρου και των προστηθέντων συνεργατών του, μοριακού βιολόγου και ιατρού-γενετιστή.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το δικαστήριο του Αρείου Πάγου απέρριψε την αίτηση αναίρεσης και επικύρωσε την απόφαση του Εφετείου με την οποία επιδικάστηκε σε έκαστο των γονέων το ποσό των 250.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης λόγω προσβολής της προσωπικότητάς τους. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι από την ποινική ρύθμιση του άρθρου 304 παρ. 4β ΠΚ συνάγεται μια νόμιμη δυνατότητα της εγκύου να σταθμίσει

ελεύθερα στα πλαίσια της συνταγματικά κατοχυρωμένης ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ.1 του Συντάγματος, εάν θα συνεχίσει την εγκυμοσύνη ενός παθολογικού εμβρύου ή θα τη διακόψει. Αν η έγκυος παρακωλυθεί, είτε με πράξη είτε με παράλειψη τρίτου, στην απόλαυση της νόμιμης αυτής επιλογής, προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητα της κατά την έννοια του άρθ. 57 ΑΚ και, αν η προσβολή είναι υπαίτια, δικαιούται να αξιώσει την ικανοποίηση της ηθικής της βλάβης (άρθ. 59 ΑΚ). Τέτοια αξίωση έχει και ο σύζυγος της, έστω και αν δεν είναι ο άμεσα προσβαλλόμενος, διότι αφενός η απόφαση της συνεχίσεως ή διακοπής της κύησης δεν είναι ατομικό θέμα της εγκύου αλλά κοινό θέμα του συζυγικού τους βίου και αφετέρου λόγω της στενής (συζυγικής) σχέσεως του με την έγκυο οι επί της προσωπικότητας αυτής δυσμενείς συνέπειες αντανακλώνονται και σ' αυτόν. Η παράνομη και υπαίτια πράξη των αναιρεσειόντων, ήτοι η από αμέλεια εσφαλμένη διάγνωση των εξετάσεων μοριακού ελέγχου και η εξαγωγή των αποτελεσμάτων επί αυτών, βρίσκεται σε αιτιώδη συνάφεια με την στέρηση του δικαιώματος διακοπής της κύησης για αποτροπή γεννήσεως τέκνου πάσχοντος από κυστική ίνωση από του αναιρεσίβλητους, που συνιστά προσβολή της ανωτέρω έκφανσης της προσωπικότητας.

ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Αριθ. 1821/2011

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο εναγόμενος γιατρός, μαιευτήρας-γυναικολόγος παρέλειψε να συστήσει στους ενάγοντες να προβούν σε διενέργεια υπερηχογραφήματος δεύτερου επιπέδου για την διάγνωση τυχόν συγγενών ανωμαλιών του εμβρύου, η οποία πραγματοποιείται μεταξύ 20^{ης} -23^{ης} εβδομάδας της κύησης. Τελικά, γεννήθηκε το έμβρυο χωρίς αριστερό χέρι, πάσχοντας από «φωκομέλεια». Οι ενάγοντες σύζυγοι ασκούν αγωγή αποζημίωσης για περιουσιακή ζημία που υπέστησαν, δεδομένου ότι επιβαρύνθηκαν με τις δαπάνες γέννας στο μαιευτήριο και αμοιβής του εναγομένου γιατρού, για μελλοντική περιουσιακή ζημία που θα υποστούν, για μηχανική πρόθεση βραχίονα στο ανήλικο τέκνο τους και τέλος ζητούν χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστησαν, δεδομένου ότι δεν άσκησαν το δικαίωμά τους να διακόψουν τεχνητά την κύηση και να αποτρέψουν τη γέννηση ενός παθολογικού νεογνού.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο απέρριψε τη αγωγή. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι το δικαίωμα αξίωσης αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης έχει μόνο το ανήλικο τέκνο τους, ως ο άμεσα ζημιωθείς, αυτός που υπέστη βλάβη του σώματος και της υγείας του. Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση δεν θα μπορούσε να θεμελιωθεί αξίωση για αποζημίωση του ανηλίκου λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη αυτό, διότι αφενός μεν η αναπηρία αυτή δεν ήταν αποτέλεσμα της συμπεριφοράς του εναγόμενου, αλλά γενετικής ανωμαλίας, αφετέρου δεν είναι δυνατόν να υφίσταται ηθική βλάβη κάποιος στον οποίο επιτρέπεται να γεννηθεί ζωντανός, δεδομένου ότι η ζωή αποτελεί το υπέρτατο όλων των αγαθών. Τέλος, παρά το ιατρικό σφάλμα του εναγομένου, δεν υφίσταται προσβολή της προσωπικότητας των γονέων κατά την έννοια των αρθ. 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 Σ., 57 ΑΚ και 304 παρ. 4 ΠΚ, καθώς η φωκομέλεια δεν αποτελεί σοβαρή ανωμαλία του εμβρύου, που συνεπάγεται την γέννηση παθολογικού νεογνού, αλλά πρόκειται για ανατομική ανωμαλία, η οποία αποκαθίσταται με διορθωτική επέμβαση, άρα δεν υφίσταται νόμιμος λόγος διακοπής της κύησης, κι άρα αξίωση των γονέων για χρηματική ικανοποίηση λόγω προσβολής της προσωπικότητας τους, από τη μη άσκηση του δικαιώματος διακοπής της κύησης.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ Αριθ. 496/2010 (Α1' ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ)

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο εναγόμενος-αναιρεσειών, μαιευτήρας-γυναικολόγος προέβη σε διακοπή της κύησης στο ιδιωτικό του ιατρείο, με την βοήθεια γιατρού αναισθησιολόγου, δεύτερου εναγομένου, το οποίο δεν πληρούσε τις προδιαγραφές λειτουργίας οργανωμένης νοσηλευτικής μονάδας, όπως προβλέπει η ΥΑ Α3β/Οικ. 2799/ της 25/29-2-1987, για την πραγματοποίησης της, με αποτέλεσμα λόγω των ελλείψεων και της καθυστέρησης μεταφοράς της εγκύου στο νοσοκομείο να επέλθει ο θάνατος της, από υποογκαιμικό σοκ. Ο σύζυγος, τα τέκνα και συγγενείς της θανούσας άσκησαν αγωγή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΔΡΑΜΑΣ Αριθ. 70/2004

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως αόριστη ως προς το μέρος που ο σύζυγος της θανούσας ενεργούσε ατομικά, διότι ο περιορισμός των καταψηφιστικών αιτημάτων του έγινε ενιαία, χωρίς κάποιον προσδιορισμό. Επιπρόσθετα, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως προς τον αναισθησιολόγο θεωρώντας αποκλειστικά υπεύθυνο τον μαιευτήρα-γυναικολόγο.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ Αριθ. 458/2007

Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχτηκε ότι ο θάνατος οφειλόταν στην συγκλίνουσα αμέλεια και των δύο ιατρών, οι οποίοι ενήργησαν κατά παράβαση των κανόνων της ιατρικής επιστήμης και δεν τήρησαν τις υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι ο πρώτος εναγόμενος, μαιευτήρας-γυναικολόγος, προέβη στην διενέργεια ανεπίτρεπτης τεχνητής διακοπής της κύησης στο ιδιωτικό του ιατρείο, το οποίο στερούνταν την απαραίτητη υλικοτεχνική υποδομή και το αναγκαίο νοσηλευτικό προσωπικό, κατά την διάρκεια της οποίας προκλήθηκε εσωτερική αιμορραγία, αποτέλεσμα τρώσης της μήτρας της εγκύου, η οποία δεν διεγνώσθη έγκαιρα από τον γυναικολόγο με αποτέλεσμα να καθυστερήσει η μεταφορά της εγκύου στον νοσοκομείο και να επέλθει ο θάνατος της. Ο δεύτερος εναγόμενος, ιατρός-αναισθησιολόγος, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την διατήρηση των ζωτικών λειτουργιών της εγκύου, δεν ήταν σε θέση να τις διατηρήσει όταν επήλθε η εσωτερική αιμορραγία της θανούσας, καθώς το ιδιωτικό ιατρείο στερούνταν του κατάλληλου εξοπλισμού. Επιπρόσθετα, στην απόφαση του το Δικαστήριο έλαβε υπόψιν την χρηματική ικανοποίηση του συζύγου-εκκαλούντος, η οποία, ωστόσο, δεν προτάθηκε ως λόγος έφεσής υποπίπτοντας σε αναιρετική πλημμέλεια (αρθρ. 559 αρ. 8 ΚΠολΔ.)

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την υπ' αριθ. 458/2007 απόφαση του Εφετείου Θράκης, μόνο κατά το μέρος που αφορά τον σύζυγο της θανούσας, για τον λόγο που αναφέρθηκε ως άνω (αρθρ. 559 αριθμ. 8 ΚΠολΔ).

ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Αριθ. 19831/2010

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι ενάγοντες είναι σύζυγοι και στο πλαίσιο της έγγαμης συμβίωσης τους η δεύτερη απ' αυτούς μένει έγκυος και απευθύνεται στον πρώτο εναγόμενο, μαιευτήρα-γυναικολόγο για την παρακολούθηση της κύησης. Η ενάγουσα υποβλήθηκε καθ' υπόδειξη του πρώτου εναγομένου σε υπερηχογραφικό έλεγχο της αυχενικής διαφάνειας του εμβρύου, στο A Test που διενεργείται με τη λήψη αίματος από την έγκυο και σε υπερηχογραφικό έλεγχο β' επιπέδου, που διενεργείται κατά το διάστημα μεταξύ της 20ης και 24ης εβδομάδας και το οποίο διενεργήθηκε από τον τρίτο εναγόμενο. Όλες οι παραπάνω εξετάσεις συνιστούσαν τον απαραίτητο προγεννητικό έλεγχο που διενεργούνταν το 2001, ειδικά για την ανίχνευση της τριχρωμίας 21 (σύνδρομο down). Τα αποτελέσματα όλων των ως άνω εξετάσεων κρίθηκαν φυσιολογικά, χωρίς να δημιουργούν καμία ανησυχία. Τελικά γεννιέται τέκνο με τα εξωτερικά χαρακτηριστικά του συνδρόμου DOWN. Οι ενάγοντες γονείς ισχυρίζονται ότι λόγω της παράλειψης των εναγομένων να διαγνώσουν έγκαιρα την ανωμαλία του εμβρύου στερήθηκαν τη νόμιμη δυνατότητα που τους παρέχεται από το άρθρο 304 παρ.4 του ΠΚ να αποφασίσουν από κοινού τη τεχνητή διακοπή της κύησης με αποτέλεσμα την προσβολή της προσωπικότητάς τους (57 ΑΚ). Ως εκ τούτου άσκησαν δύο αγωγές με τις οποίες αιτούνταν ατομικά χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης από προσβολή της προσωπικότητάς τους, λόγω μη άσκησης του δικαιώματος διακοπής της κύησης και αποζημίωσης της συζύγου για απολεσθέντα εισοδήματα και για λογαριασμό του ανηλίκου τέκνου τους αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη από την γέννηση του με σοβαρά κινητικά προβλήματα.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Σύμφωνα με την κρίση του Δικαστηρίου, οι δύο ενάγοντες ιατροί, μαιευτήρες-γυναικολόγοι ενήργησαν σύμφωνα με τους κανόνες της ιατρικής επιστήμης και της ειδικότητας τους, διότι σύμφωνα με τους κανόνες της μαιευτικής που επικρατούσαν το έτος 2001, το οποίο είναι από άποψη χρόνου κρίσιμο για την υπό κρίση περίπτωση, ο συνδυασμός του υπερηχογραφικού ελέγχου της αυχενικής διαφάνειας του εμβρύου κατά το πρώτο τρίμηνο της κύησης, ο αιματολογικός έλεγχος του A Test

και ο υπερηχογραφικός έλεγχος β` επιπέδου κατά το δεύτερο τρίμηνο της κύησης συνιστούσαν τότε τις πλέον ενδεδειγμένες ιατρικές, μη επεμβατικές, πράξεις προγεννητικού ελέγχου λαμβανομένων υπόψη και των λοιπών ιδιαίτερων παραμέτρων της δεύτερης ενάγουσας και ειδικότερα της ηλικίας της (26 ετών), και της απουσίας βεβαρημένου οικογενειακού ιατρικού ιστορικού ή της ινσουλινοεξάρτησης της δεύτερης ενάγουσας, σε συνδυασμό με τα αποτελέσματα των ως άνω ιατρικών προληπτικών εξετάσεων, τα οποία κυμαίνονταν εντός φυσιολογικών τιμών. Επομένως δεν υφίσταντο στοιχεία που είτε να δικαιολογούσαν μία άμεση, κατόπιν συναινέσεως των εναγόντων, επιτρεπτή τεχνητή διακοπή της εγκυμοσύνης της δεύτερης ενάγουσας, λόγω ύπαρξης ενδείξεων περί συνδρόμου Down, είτε ενδεχομένως για υποχρέωση απλής πληροφόρησης, στο μέτρο που μετά την 24η εβδομάδα κάθε τεχνητή διακοπή της εγκυμοσύνης είναι κατά νόμο απαγορευτική. Με βάση τα παραπάνω το Δικαστήριο απέρριψε και τις δύο αγωγές ως ουσιαστικά αβάσιμες.

ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ Αριθ. 226/2009

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η εναγόμενη ιατρός επιδεικνύοντας αμελή συμπεριφορά ανέλαβε την διενέργεια υπερηχογραφικού ελέγχου χωρίς να έχει τις απαιτούμενες γνώσεις και ικανότητες και διαβεβαίωσε τους ενάγοντες για την κατάσταση της υγείας του εμβρύου χωρίς να παραπέμψει προς εξέταση και διενέργεια υπερηχογραφικού ελέγχου β` τριμήνου σε ερευνητικά κέντρα όπου εφαρμόζεται η πλέον ασφαλής μέθοδος υπερηχογραφικού ελέγχου, λαμβάνοντας υπόψη και την ηλικία της εγκύου και την αυξημένη αυχενική διαφάνεια, η διενέργεια του οποίου θα αποκάλυπτε συγγενείς ανωμαλίες του γεννηθέντος τέκνου και δη την συνδακτυλία, αγενεσία μεσολοβίου, υπερτελορισμό, σε χρόνο κατά τον οποίο θα ήταν επιτρεπτή η διακοπή της κύησης. Οι ενάγοντες, σύζυγοι άσκησαν αγωγή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης από προσβολή της προσωπικότητας, λόγω στέρησης του δικαιώματος διακοπής της κύησης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το δικαστήριο έκανε δεκτή την αγωγή και έκρινε ότι διά της συμπεριφοράς της εναγομένης ιατρού επήλθε παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας των

εναγόντων κατά την έννοια των αρθρ, 2 § 1, 5 § 1 Συντ., 57, 59 ΑΚ και 304 § 4 ΠΚ, διότι, αν είχαν πληροφορηθεί την ανωμαλία του εμβρύου, θα είχαν νόμιμο δικαίωμα να συναποφασίσουν τη διακοπή της κύησης, η αποστέρηση της οποίας συνιστά κατά την αγωγή το ειδικότερο περιεχόμενο της άμεσης προσβολής της προσωπικότητας της πρώτης και αντανακλαστικά -λόγω της συζυγικής τους σχέσης- του δεύτερου, συντρεχουσών των προϋποθέσεων της διάταξης του άρθρου 304 § 4 περ. β' ΠΚ περί επιτρεπτής διακοπής της κύησης λόγω ευγονίας καθόσον υφίσταντο ενδείξεις σοβαρής ανωμαλίας του εμβρύου που επάγονται τη γέννηση παθολογικού νεογνού, και δη πάσχοντος από σοβαρή ανωμαλία σε κάθε περίπτωση μη ιάσιμη.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ Αριθ. 544/2007

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι ενάγοντες είναι σύζυγοι και στο πλαίσιο της έγγαμης συμβίωσης τους η πρώτη από αυτούς μένει έγκυος. Με τους εναγόμενους, μαιευτήρα γυναικολόγο και ειδικό προγενετιστή συνήψαν σύμβαση παροχής ιατρικών υπηρεσιών με αντικείμενο τον προγεννητικό έλεγχο, οι οποίοι διαβεβαίωσαν τους εναγόντες ότι το έμβρυο είναι απόλυτα υγιές και αρτιμελές. Εν τέλει, γεννήθηκε τέκνο που έπασχε από «φωκομέλεια» στο αριστερό του χέρι. Οι ενάγοντες γονείς ισχυρίζονται ότι λόγω της παράλειψης των εναγομένων να διαγνώσουν έγκαιρα την ανωμαλία του εμβρύου στερήθηκαν τη νόμιμη δυνατότητα που τους παρέχεται από το άρθρο 304 παρ.4 του ΠΚ να αποφασίσουν από κοινού τη τεχνητή διακοπή της κύησης με αποτέλεσμα την προσβολή της προσωπικότητάς τους (57 ΑΚ). Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την αγωγή ως νομικά αβάσιμη και οι ενάγοντες άσκησαν έφεση κατά αυτής της απόφασης, παραπονούμενη για εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Δικαστήριο έκρινε ότι αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης έχει και ο πατέρας, έστω και αν δεν είναι άμεσα προσβαλλόμενος καθώς η απόφαση της διακοπής της κύησης είναι θέμα του συζυγικού βίου. Ωστόσο απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη, δεχόμενο ότι δεν επήλθε εντέλει προσβολή της προσωπικότητας των γονέων διότι ακόμα και αν είχαν πληροφορηθεί την ανωμαλία του εμβρύου δεν θα είχαν νόμιμο δικαίωμα να συναποφασίσουν την διακοπή της κύησης γιατί η

«φωκομέλεια» ως δυσμορφία ανάπτυξης του άνω άκρου, δεν συνιστά «σοβαρή ανωμαλία» και η οποία αντιμετωπίζεται με διορθωτική παρέμβαση που εξασφαλίζει καλή ποιότητα ζωής.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Αριθ. 5152/2002

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Η δεύτερη εκκαλούσα, σύζυγος του πρώτου εκκαλούντος, κατά τη διάρκεια της 25^{ης} εβδομάδας της κύησης επισκέφτηκε τον εφεσίβλητο, μαιευτήρα γυναικολόγο για την διενέργεια υπερηχογραφικών εξετάσεων. Ο γιατρός διαβεβαίωσε ότι η κύηση εξελισσόταν ομαλά, χωρίς να υπάρχει κάποια ανησυχία. Τελικά, γεννήθηκε τέκνο που έπασχε από «φωκομέλεια», εμφανίζοντας παντελή έλλειψη αριστερού χεριού και ποδιού. Οι ενάγοντες σύζυγοι άσκησαν αγωγή αποζημίωσης για περιουσιακή ζημία ως υπόχρεοι σε επιμέλεια και διατροφή του ανήλικου τέκνου τους και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που υπέστησαν, δεδομένου ότι δεν άσκησαν το δικαίωμά τους να διακόψουν τεχνητά την κύηση και να αποτρέψουν τη γέννηση ενός παθολογικού νεογνού.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Το Εφετείο έκρινε ότι η αγωγή αυτή, με τέτοιο περιεχόμενο και αίτημα, δεν είναι νόμιμη. Διότι και αν ακόμη ο εφεσίβλητος ιατρός, κατά την επίσκεψη της εκκαλούσας σ' εκείνον, θα είχε διαγνώσει την ανωτέρω ανωμαλία του κυοφορούμενου, η διακοπή της κύησης δεν θα ήταν επιτρεπτή σύμφωνα με το άρθρο 304 § 4 ΠΚ, δεδομένου ότι, κατά την επίσκεψη της στον εφεσίβλητο η εγκυμοσύνη της είχε διάρκεια περισσότερο από είκοσι πέντε εβδομάδες. Έτσι, και στην περίπτωση που είχε γίνει από τον εφεσίβλητο ορθή διάγνωση, με την ανακοίνωση του αποτελέσματος αυτού στους εκκαλούντες, δεν μπορούσε ν' αλλάξει το δυσμενές αυτό αποτέλεσμα της γεννήσεως του ως άνω τέκνου αφού η γέννηση του δεν μπορούσε να εμποδιστεί με τεχνητή διακοπή της εγκυμοσύνης. Με τα δεδομένα αυτά η επικαλούμενη παράλειψη από την πλευρά του εφεσίβλητου ιατρού δεν βρίσκεται σε αιτιώδη συνάφεια με την ζημία των εκκαλούντων και δεν μπορεί, έτσι, να γίνει λόγος για αδικοπραξία εκείνου. Όσον αφορά την αξίωση των εκκαλούντων για τις δαπάνες στις οποίες θα υποβληθούν για τη βελτίωση της καταστάσεως του ανήλικου τέκνου τους, ως υπόχρεοι σε επιμέλεια και διατροφή του, η καταβολή αυτών δεν αποτελεί

άμεση ζημία των εκκαλούντων συζύγων από αδικοπραξία, κι ως εκ τούτου δεν αποκαθίσταται, βάσει των άρθ. 914 και 932 του ΑΚ. Το δικαστήριο απέρριψε την έφεση, κρίνοντας ως αβάσιμους τους λόγους της.